

NATIONAL LIBRARY OF MEDICINE

Bethesda, Maryland

29
30

DISQUISITIO

PNEUMATOLOGICA,

INAUGURALIS,

DE

VOLUNTATIS LEGIBUS,

QUAM

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

PRO GRADU DOCTORIS

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PREVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

EXAMINI SUBJECTAM SUSTINUIT,

EDWARDUS H. WORRELL,

DE OPPIDO BALTIMORE DICTO,

Socius Societatis Mediceæ Baltimori institutæ honorarius et
eorum qui societatem constituerunt.

“Qu'y a-t-il de plus fort? La nécessité, parce qu' elle triomphe de tout.”
Thales par Bart. a Dieg.

“Solvite, Mortales, animos, curasque levate
Totque supervacuis vitam depleti querelis,
Fata regunt orbem, certa stant omnia lege.”... *Manil.*

Hæc disquisitio rejecta fuit Facultate Medicinæ.

BALTIMORENSI:

EXCUDITUR RALPH W. POMEROY, & CO.,
No. 12, LIGHT STREET.

1815.

152
THE HISTORY OF THE CHURCH
OF ENGLAND
BY
JOHN LAMBERT
CLERIC OF THE CHURCH OF ENGLAND
AND MEMBER OF PARLIAMENT
FOR THE COUNTY OF YORK
IN THE REIGN OF KING HENRY VIII
AND OF KING EDWARD VI
AND OF QUEEN MARY
AND OF QUEEN ELIZABETH
AND OF KING JAMES I
AND OF KING CHARLES II
AND OF KING WILLIAM III
AND OF QUEEN ANNE
AND OF KING GEORGE I
AND OF KING GEORGE II
AND OF KING GEORGE III
AND OF KING WILLIAM IV
AND OF KING VICTORIA
AND OF KING EDWARD VII
AND OF KING GEORGE V
AND OF KING EDWARD VIII
AND OF KING GEORGE VI
AND OF QUEEN ELIZABETH II

ELIZABETHÆ WORRELL,*

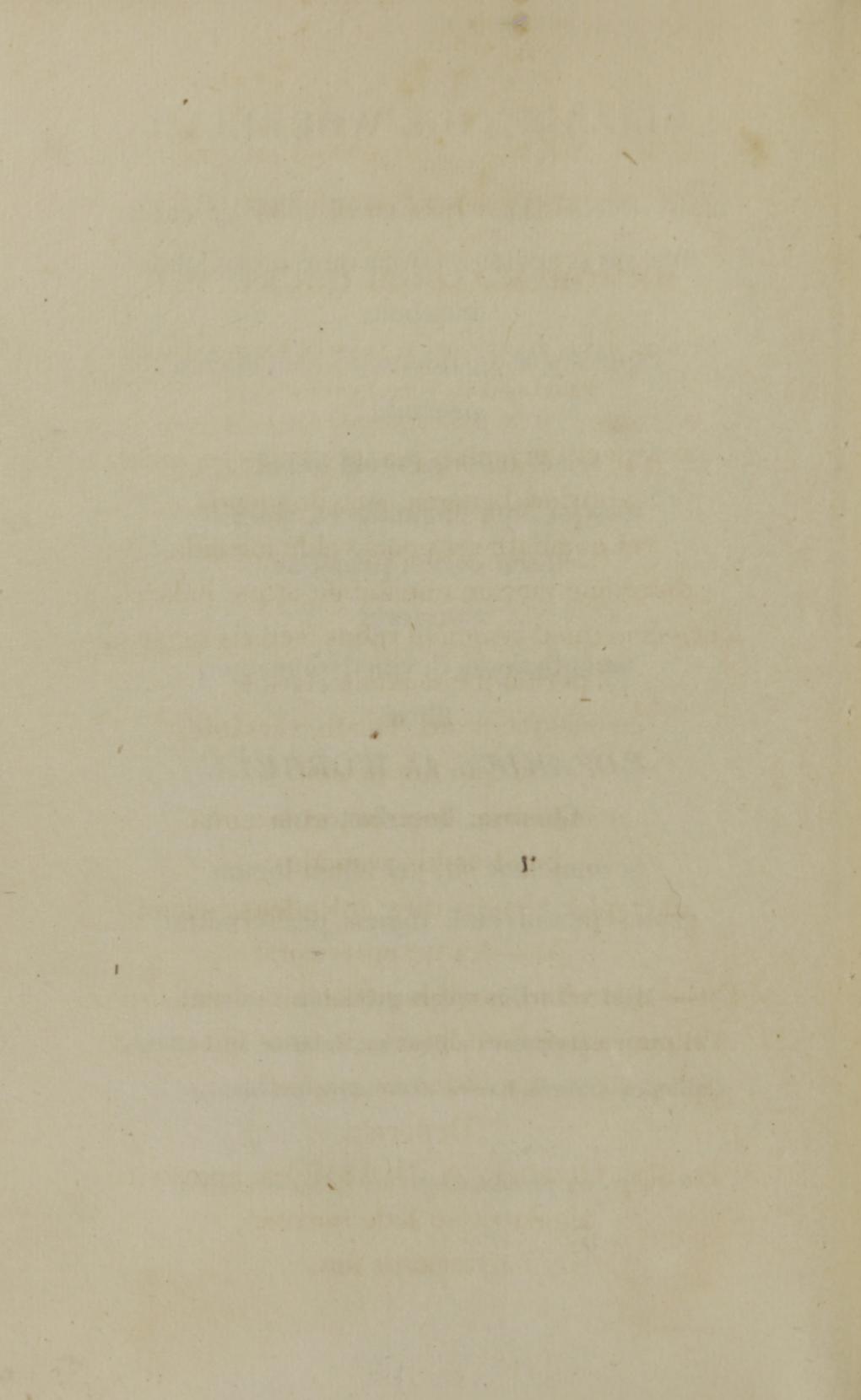
matri dilectissimæ qua cordi nihil sit carius,
quæ piè et sedulò ætatulæ meæ incogitabili
incubuit;
atque recte agendi omnia incitamenta
procudit;
grati monumentum animi
ejusque, qui filium decet, amoris,
hasce eorum primitias
consecrat
amantissimus devinctissimusque
filius

EDWARDUS H. WORRELL.

Quorum benefactorum
si immemor sit, vel ullum locum
grates persolvendi dignas prætermittat,

“—Mihi vel tellus optem priùs ima dehiseat;
Vel pater omnipotens adigat me fulmine ad umbras,
Pallentes umbras Erebi, noetemque profundam!”

* Pater, me peradolescente, mortalitatem explevit.

SISTE, SISTE, O LECTOR!

MEMORIÆ JACOBI COCKE, M. D.

PRIORIS ARTIS INCIDENDI ACADEMIÆ REGIONIS MARIAE
PROFESSORIS, IMMORANDUM EST;

qui aspectu ingenuo, pectore animoso, indole
apprimè benigna; suaviloquentia,
vel comitate sermonis valde jucunda,
dulcedine morum inimitabili, atque judicio
felicissimo quod insigni in rebus medicis sagacitate
peritiaque maximè claruit;
ingenioque feraci, faceto, versatile,
in quo fuit nemini,
ac industria, doctrina, et scientia,
hanc multis secundus:
exemplar virtutis rarae splendens emicuit.

At—desiste misericors!

Estne dicendum, quod hujus seculi vernans spes,
intempestivè flatu febris æstuante fuit ustus?

Imo—Parcæ iniquæ!

Defloruit,

et 25th Octobris, A. D. 1813, ex horto vitæ
algida manu lethi horrifici,
extirpatus fuit.

Et funebris cupressus, in ejus loco, pandit
 suos ramos lugubres atque umbrosos, sub quibus
 roscida rosa pura, frigida, et pallida
 quasi Desperanti consita,
 circumfundit ejus nitorem solitarium.

Animam, uxore filium enixura deplorante, efflavit;
 et in agro Cantiæ (anglice Kent,) Mariæ regionis
 ad orientem spectante, sepultus est.

Bonis et dignis mortem ejus
 “Qui primus virtutis honos est”
 semper deplorandum; et
 lachrymæ Scientiæ Medicæ oculos præsingent,

“In freta dum fluvii current, dum montibus umbræ
 Lustrabunt convexa, polus dum sidera pascet.”

JOHANNI B. DAVIDGE, A. M. M. D.

ARTIS INCIDENDI IN ACADEMIA TERRÆ MARIANÆ

Quam,

Medicis J. COOKE, et J. SHAW, simul adjuvantibus,
fundavit, professori spectatissimo,
hocce opusculum, non quod
eruditioni suo multiplici, ingenii acumini, aut
judicio acri,
quæ “*αξια πεπλας*” sunt,
possit arridere; sed ut,
de ejus morum decore, et elegantia, et dignitate
sermonisque suavitate, animique benignitate
qui sibi omnes *ingenuos* semper obstringit,
præsertimque *strenue efficace* in omnes artium bo-
narum cultores benevolentia, et magnis
benefactis in eum, præceptore et amico suo dig-
nissimo carissimoque orbatum, collatis
mentem expromeret;
atque miræ et penè divinæ sagacitatis solertiæque,
quibus potentissimos pervicacissimosque
morbos vexilla submittere cogit,
admirationem exprimeret:
Sacrare multum voluit
addictus alumnus

AUCTOR.

PRÆLEGENDA.

SITNE apud quenquam dubitatum, quin maxima diligentia in animo exquirendo, operæ curæque poneretur? Estne aliquid, per Deos, quod naturam excelsi animi tam strictim attingit, quam animi studium? Estne quinetiam aliquid humanæ perfectionem majorem quod potest impertire naturæ eamque tam exaltare, quam ex fonte existendi ipso haurire? O Dii immortales! si ita contingeret ut mihi, ex hoc fonte, pleno ore, bibendi facultatem daretis, libere et andacter cantarem “Sublimi feriam sidera vertice.”

Studia metaphysica cogitato miram accurationem et concinnitatem tribuunt, quæ animant roborantque actum Mens haud unquam, his studiis, est dubia, sed ejus determinationi confidit sine cunetatione; quia, metaphysica vera, ut probè asseruit optimus Reid, sunt necessaria. Et haud ullum latet, quòd multum refert nostrâ, non solum præsenti, sed in futuro, semper agere plena fide; nam commonefacti sumus, “έκαστος ἐν τῷ ιδίῳ νοὶ τιληφορεῖσθω. Οἶδα καὶ πέπεισμαι ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, ὅτι οὐδέν κοινόν δι’ ἑαυτῶν εἰ μὴ τῷ λογιζομένῳ τῷ κοινῷ εἴναι, ἐκείνῳ κοινόν.” ΕΠΙΣΤ. ΠΑΥΛ. ΠΡΟΣ ΡΩΜ. Quapropter, philosophus, hoc studio, (quod momenti est maximi)

“Metus omnes et inexorabile fatum
Subjecit pedibus, strepitumque Acharontis avari.”

Atque Hume philosophus sagax, de animo disserens, inquit, “This is the centre and capital of the sciences,

which being once masters of, we may extend our conquests every where.” Nunc, late patet, nihil esse optabilius sapientiā: nihil præstantius: nihil homini melius: nihil homine dignius: idecirco libenter fatebitur, laborem, ut bene perspectæ et intellectæ sint animi facultates, improbum nos adhibere oportet.

ob Hoe menti infixo, fert animus hujus academiæ legibus attemperaturum, quibus sancitur, uniuique sibi gradum artisque medicæ honores afflanti, inaugurale specimen quoddam in apricum preferendum esse, de *voluntatis actione* disserere. Ex variis animi facultatibus, nulla valet tanti, quanti voluntas. Habeo me bene persuasum, philosophiæ limites propriæ hand transiliundos in appellando eam harum omnium principium motus. Quapropter suis operationibus, me judice, maxima impenderetur attentio; et in iis tractandis mihi propositum erit arguere voluntatem necessariè omnibus temporibus agi nan agere.

Nonnulli forsitan mihi vertant ludibrio, et dicant, quòd insano me juvat indulgere labori; sed “noluerim credere (ut inquit Gregorius) naturam tam arcto limite ingenium humanum compescuisse, ut ad has quoque regiones viam sibi nunquam patefaciat.” Est mihi persuasissimum, quòd multi auricomos fructus decerpserunt ex arbore opacâ, quibus potuere in vallibus metaphysicorum obscuris opera subire. Et nobis dixit Sibylla,

“Primo avulso, non deficit alter
Aureus; et simili frondescit virga metallo.”

Verum enimvero, nemini latet me tractaturum
“Periculosæ plenum opus aleæ.” Quum ad inusitatas vias hujus seopulosæ difficilisque plagæ rerum naturæ indagandas, meam operam dederim, mihi bene innotuit, incessurum,

“per ignes
Suppositos cineri doloso.”

Lampas enim Minervæ ex umbra cava alarum prejdicii eoracini nigrarum adhue dilucide parum emicuit. Quinetiam pelrisque sententia insedit, ac fama quidem increbuit, lucem e luminariis splendentibus Edwards, Hartley, Hume, Priestly, Kaimes, Crombie, Cooper, emicantem tenebras quæ rigioni huic incubuerunt nondum arcere potuisse. Idcireo, si res haud aliter se habet, necesse erit viam in tenebris, ex magna parte, digitis prætentare. Filio enervi Hebes, haud dissimulandum est, hoc opus, hunc laborem, esse. Ne non vereor, si qua ad numen pertinent lustrare nos quidem oportuerit, ne affirmemus aliquid temerè de naturâ Deorum. Quod omen Jupiter omnipotens avertat!

Difficultatibus, autem, hujus incepti immorari, nobis adipiscendâ multum commodi potestatem haud dabit; fas est igitur eas silentio præterire.

Sit mihi vitio, quod non usus sum verbis sermoni proprioribus; quod interdum videor in sublime ferri quasi in Pægason alatum ad montem Parnassum, dum oportet me gradi lento metatoque passu perinde atque philosophus adambulavit promontorium Sunii inter silvas Platonicas ad sobrium querendum verum.

Intexui, profectò, huic opusculo formas loquendi poeticas, et plurimas partes ex aliis scriptoribus prolatas, ut incomptæ pagellæ jubar aureæ latinitatis irradient, et “ore rotundo” legantur.

Mihi in animo est hanc disceptationem incepturno, facere mentionem, me curam habuisse poetæ consilio,

“Ludere qui nescit campestribus abstinet armis

Ne spissæ risum tollant impunè coronæ.” Hoe duxit in meipsum inquirere, et oculum facultatibus meis adj-

eere; proinde nunc temporis, viribus rite perpensis, haud
nescius sum

“quid ferre recusent

Quid valeant humeri.” Quocirca parum abfuit quin
impulsus essem pauca blanda et mollia dicere ut virgam
critici ab iis averterem, sed mihi, quæ inter omnes con-
stant, in mentem venerunt, scilicet, quod oculi bubonum
caligant multa luce, et aquila nusquam capit muscas.

DISQUISITIO, &c.

PARS PRIMA.

Hominis historia moralis pariter ac physica manifestat

VOLUNTATEM NON AGERE, SED AGI.

Δαιμονίη, μή μοι τι λίνη ἀκαγχίζεθ θυμῷ·
Οὐ γάρ τίς μέ υπερ ἀσταν ἀντεῖδι προϊόψειο.
Μοῖραν δ' ετινά φυμι τεφυμένον ἐμμεναι ἀνδρῶν,
Οὐ κακον, ὃδὲ μέν εσθλον, επη ταπεωτα γένησαι.

ΙΑΙΑΔ. Z.

INITO, proprio Marte, Veneris prælio, jaculisque exitu felici immissis, uterus est deditus, homini, cum solertis naturæ mysticis modis et arecanis “quorum nox conscientia sola est,” irrepserset, occupat~~ndus~~. Aliquot dehinc diebus circiter viginti exactis, è tenebris, uteri fundo inhærens, primò erumpit, tanquam planta quæ ex molli terræ foventis sinu caput tenerum effert; atque agens ejus vasa in *funis* formam coacta, prout radices, in solutam *membranam* deciduam, imbibit per ea cavis bono nutrimento plenis inhiantia, laticem qui aptissimus est ad corpus angendum. Haud multo post, hic valdè exiguis homo, (sed demum vix, aut ne vix quidem licet nunc ita vocari,) turgesit, ejus moles rudis et indigesta solvitur, variae partes se ordine pulcherrimo disponunt; tune pullulant membra, efflorescunt labia, et eximiæ singularisque humanæ

formæ æqualitas incipit evolvi. Hoc statu, priusquam e latebris suis proreperit, a plantis, quantum nobis constat, haud multum differt.

Postquam novem menses compleverit, in lucem prodit. Tunc temporis, sensus aperiuntur, animus elucescit, et insignis oris venustas renidescit. Eodem tempore, servendum est necessitati multorum gravis operis munerum, scilicet, vitalium, naturalium, et animalium fungendorum quorum omnia sunt maximè complicata, et peritissimi solertisque philosophi aciem fugiunt. In auras proditus, exemplò respiratione accuratissime fungitur, et paulo post, allestante natura, copiosa ubera blandæ matris et foventis rite et plene dicit, ac pretiosissimas dapes demerget in alvum; quibus functionibus fere innumeri inserviunt musculi, certa vi, et ordine, et tempore, utendi. Sed eorum modus operandi, aut ratio qua agunt, philosophis maxima scientia imbutos et perspicaciores multa experientia factos, omnino latet; exinde sequitur, naturam agere, aut hominem, hoc statu, sine ejus arbitrio, dirigi mechanice (quod verbum philosophis multum arridet) principiis. Ubi ad ætatem maturiorem progreditur, variæ corporis partes pleniùs evolvuntur, et alia actionis principia, scilicet, animalia, ut vocantur, quibus in servitudinem cœcarum cupidinum pellicitur, oriuntur. In hæc carptim perstrin-gendo, sat erit memorare, quod, ex tempore quo vitam in utero degere desistit, donec ratio diluescat, discriben maxime tenue eum inter et belluas interest.

Proiectiore ætate, ut gaudium cœlestissimum delibaret, et consentaneam ejus excellentiæ ageret vitam, almæ providentiâ naturæ ratio oritur splendida, et menti effulget. *α* Omnia statim illustrantur, videt ultra tenebricosum instinctuum orbem, et prospicit longè bonum futurum. Hæc naturæ consummatio eum superbiâ inflat. Tumet; et honores ambiens, novis rebus studet; sibi libertatem

limitibus non circumscriptam assumit; summi Numinis jugum suæ cervici executit, et pedibus majestatem obterit; ac denique

“Cœlum ipsum *petit is* stultitia: neque
Per ejus *patitur* scelus
Iracunda Jovem ponere fulmina.”

Sed homini rerum studioso est bene perspicuum, nihil ineptius vel absurdius esse, quam res a natura copulatas divellere; “qui fons (inquit Cicero) est fraudum, maleficiarum, scelerum omnium:” et gravi contemplatione probè edocto sicut experientia Vulcanus, est semper in ore,

“Εἴπερ γάρ κ' ἔθιλησιν Ὀλύμπιον ἀσεροπότης,
Ἐξ ἐδεων συφελίξας ὁ γαρ τολὺ φέρτατός ἐσιν.”

II. NOBIS nunc latissimè patet, hominem primis ætatis gradibus priùsq; ei ratio constiterit, meram esse machinam, omnibus ejus actionibus necessarió ex conditione prœcedente orientibus. Sed propè est, ut actuosæ potentiaæ tantum evidentiæ, hoc tempore, quantum postquam rationem assequutus fuerit, eluceat; atque edocti sumus sagacissimo et optimo Reid, actuosam potentiam nulla re nisi voluntate posse consistere; idcirco, omnes ejus actiones mechanicæ voluntate nituntur. Exinde oritur, quandoquidem voluntas tam diu viribus adventitiis se habet offixatam, eam, antequam ratio appetat, in actionem lege per naturam sancta et conditionibus existentibus exercita, semper esse ducendam. Atque rationem irridere foretne, dicere hanc legem nunquam esse rescissam? minimè, certò. Potestne, enim, quisquam, depromp-

tis veris et minime dubiis factis, probare leges functionis unius, alia stabilita, abrogatas esse? Minimè, nec ne sit controversia verendum, respondeo.

Ea foret mutatio major ulla metamorphosi qua lascivit Ovidius.

Quantum autem ad me, concipere quidem non opis est meæ, quomodo lux rationis quæ mentem illuminat, hoc voluntatis attributum (vel *lēx*, ut supra nuncupatur) semel luscis quidem tam aspectabile, potest expungere; modum vero quo efficere hoc effectum videtur, facile intelligo. Ad cœtatem, scilicet, rationalem proiecti, competit nobis potestas actionum animi perpendendarum, et certiores facti conscientiâ, (eujum est solum eas expōnere, omnibus earum causis prorsus prœtermisis,) motum quibusdam, quodam tempore, facultatibus inesse, cogimur, eadem lege qua vocem Indi tribuêre folio quod superscriptum Smith, in carcerem rege Opechankenow conjectus, suis commilitibus misit, concludere, animum in operationibus viribus suis solis inniti; scilicet, quia ritu naturæ omnem effectum cuidam causæ semper referimus, ac prout discreta nulla rei de qua nunc agitur eausa ante oculos versatur, inducimur cum causam tum effectum ipsi quæ agit facultati referre.

At si physiologi qui fere sunt haud crassa Minervâ, ullum easum longa experientiâ compertum habeant, quo meam sententiam convellant, tamen oportet nos in mentem revocare, quod in argumentum valet solum comparatione remotissima. Sed nobis sunt in conspectu plurima facta quæ demonstrant, hanc voluntatis legem, per quam voluntas statibus exercenda præsentibus, non unquam esse rescissam.

An expedit, ut meminerim mirabundi effectus *nitrosi oxydij gas?* Omnibus innotuit, quod, in pulmones receptum, miraculia statim in medium affert. Ipsi amici, *absque*

Spiritu, exultantes lasciviunt exiliuntque, sicut hædus insultans. Imò hi gravissimi Tremuli ac permodesti non solùm gestiunt, sed quidem saltant, ac miserabile dictu! sanguineam volventes aciem, efferi per medios ruunt unguibus ora fædantes et pectora pugnis.

Nunc est verum, totum tempus, esse compotes mentis, tametsi non *sui*, et objurgationem pudoris sentire; sed calens sensus vehitur prorâ, fatumque ad gubernaculum sedet.

Narrabo, hoc loco, aliū, quod memoriâ teneo, factum firma auctoritate comprobatum. Præfectus et ejus milites, exercitationibus expletis, domum proficiscebantur, quum occurrerunt homini naso penè susquipedali. Quo viso, torpor gravis alligavit militum artus, et eorum pedes modò tam velocias hæseruut quasi pigris radicibus. Præfectus impatiens iræ torvo respexit vultu exprobratus, atqui nasum sentit mirabilem. Obstupuit visu, stetit immobilis, et “vox faucibus hæsit.” Brevi, post, tempore, homo traxit suum nasum e conspectu, et agmen ernbescens propter inconstantiam iter iteraverunt.

Visus hujus nasi compressit agminis gressum similiter ac lacertus Coclitis stetit exercitum Porsennæ. Necne, igitur, eadem conneetio morales causas inter et effectus, quæ in physicis, obtinet?

Hæc exempla sufficient stabilire argumentum, voluntatem interdum conditionibus existentibus in actionem ductam esse. Porrò, omnes consentiunt, vehementiores præcordiorum perturbationes necessariè voluntatem propellere, aut hominem invite hue et illuc rapere. Si igitur nexus inter voluntatis actiones et incitamenta invalidiora, haud perspicibilis est, nonne concludendum, similem esse, quoad genus, ei qui obtinet eas inter et valentiora? Mola quæ magno decursu aquarum et aspectabili

versatur, haud plus necessariè sic se habet quam ea quæ auris tenuibus oculum fugientibus, circumagit.

Sic liquet, nos physica hominis historiâ esse monitos et penè coactos credere, eandem manum, quæ nos per instinctus labyrinthum perduxit, annulo Gygis induito, adhuc benignè dirigere.

III. STATU hominis, ante quam fit moralis, rite perpenso, colligeremus, a priori, voluntatem, postquam ætas qua decet suopte ingenio agere pervenerit, se adhuc habere statutam, necessariâ conditions antecedentes inter et ejus actiones convenientiâ quâ hæc tam aretè illis annexitur, quam suæ causæ ullus, in re physica, effectus. Et nihil abest, ut nos habeamus in hac conelusione confirmatos quin historiæ hominis oculum adjicere.

Areopagitæ Athenis, maximi Romæ pontifices, et utilissimi, dignissimi, haudque nimium laudati Christi imitatores ubique gentium, una cum variis institutis saluti ac fortunis civium prospicientibus, satis superque comprobant, disciplinam in moribus formandis magni esse momenti.

Isthæc cum ita sint, dubitatne quisquam, voluntatem impulsui exemplorum et præceptorum per necessitatem succumbere? Argumenta si postularet—sed nescio quis ratiocinandi modus convincat eum qui “in mari a quam quærerit.”

In phænominis naturalibus prompte et universe concessum est, quôd necessarius effectum inter et causam intercedit nexus propterea quod causâ allatâ semper oritur,

et sublata tollitur effectus. Phœnomena etiam huic regulæ quadrant moralia.

Effectus disciplinarum in eos quibus allatæ fuerunt jamjam animadversi sunt, et quod etiam tolluntur disciplinis sublatis, aut non adhibitis nunquam oriuntur, perperam negare erit quisquam? Quā fit, ut hodiernum servitium tyranno ibi loci ubi Leonidas procubuit, explicat frontem? Ratio in aprico est: Sparta non demigravit ex proprio cælo sed mutavit eam politiam quæ peperit amorem patriæ, libertatis, laudumque, et concitat hominem indignabundis conatum quantulumunque ad suum jus infringendum oculis permetiri, et huic eaperata fronte occurrere. Atque mores Atheniensium, dignitate Areopagitarum Pericli obscurata, nonne deformes sunt facti et pravi? Maximè; ut colligamus ex hac prolatione e pereleganti “Voyage d’Anacharsis” eruditissimi Barthélémei “et comme s’il eu conjuré la ruine des mœurs, pour accélérer celle de la constitution, il reduisit l’Areopage au silence, en le depouillant de presque tous ses priviléges.” Et quam diù cogeremur deserta Columbiæ ad occidentem spectantia priùs scrutari, aut tuguria populorum, vulgo *Hottentots* dictorum, qui fædi, et fatui, et belluini sunt, rimari, quam deprehenderemus mores pueros Areopagi, aut adhuc puriores, et probriores, integrioresque Montis Sinai!

His attente consideratis, sententia, quòd eadem connexio morales causas inter et effectus, quæ in physicis, obtinet, mihi multum arridet. Et quidem, quomodo, nisi fallaciā quam supra exposui, homines actionum æquabilitatem humanarum possunt aspicere, et huic opinioni dicto citius haud assentire, prorsus ignoro.

Inflexibilis Demosthenes, etsi prædicavit se non omnibus Macedoniae gazis corruptelarum illecebris irretien-

dum, tamen uno Harpali pocillo æquè facile pellectus fuit,
ac venere, et cænis, et plumis Sardanapalus luxuriosus.

Reverendus admodum Dodd, infandum dictu! caput suum pro nummi pauxillo periculis obtulit. Etsi ab ineunte ætate præceptis Christi se imbuerat, et aliam ejus doctrinam diù prædicaverat, tamen auri fame in scelus pellectus fuit, quod collum ejus laqueum infame inseruit,

“Quid non mortalia pectora cogis
Auri sacra famæ!”

Atque Cyrus Maximus, tametsi divinitùs opitulatus, Ecbatanis succubuit, (paternis conciliis et suo commodo contravenientibus,) eximia Cassandanæ pulchritudini, et malesanæ similis Didoni cæco fuit carptus igne, curisque gravibus languuit.

Ex his exemplis apparet, quamvis obnitantur inexorabilis humanitas, religio Christi plurimùm valens, potens que Numen Divinum, (reverentiâ dicatur!) eosdem vel similes effectus, in moribus pariter ac physicis, ab iisdem vel similibus causis semper oriri: feliciter ergo et propriè valdè Euripides, ille sublimis naturæ interpres, plenus numine, dixit “*η περιπλευτην δάγει.*”

PARS SECUNDA.

CONFIRMATIO.

Te semper anteit sæva necessitas
Clavos trabales et cuneos manu
Gestans ahena; nec severus
Uncus abest, liquidumque plumbun.

Od. xxxv. lib. 1. Horat.

ORBEM exiluisse de chao Numinis nutu, ut mandata
divinæ felicitatis exequuntur, nulli, nisi planè nil sapit,
dubitandi facultas est.

Nonne liceat igitur autumare, mundum Creatoris mo-
rales animi affectiones depicturum esse? Siquidem propo-
situm est, ut felicitati Numinis inservient, procul dubio,
ærumnis scateret, et undique profunderet miseriam, si
Numen sit malevolum; et e contrario, si benevolum, mun-
dus uniuscujusque cor quamplurimum lætificaret animan-
tibus radiis voluptatum et oblectationis.

His concessis, ad conclusionem nostrum Deum maximè
esse benevolum statim pertrahimur: quamvis enim obser-
vationes Plinii morosas et experientiam infeliciis Abyssi-
niæ principis trestem in memoriâ habemus, nihilominus
æquus naturæ intuitus arguet quod vita plus mellis quam
aloës habet. Si postulanda sunt argumenta, sat erit
memorare, opinionem, vitam plus voluntatis quam dolo-
ris habere, universum mundum opplevise; adeo ut Vol-

taire, impius ille Gallus, finem ejus carminum uni Deum neganti (metu loquendum!) imposuit, dicendo

“Après tout c'est un monde passable;” atque utsopote opinio fit e sensu quem percipit unusquisque, sequitur plures beatos quam miseros esse.

Nunc nobis interdicit ratio, ut arbitraremur essentiam benevolentem naturam sentientem ita confiteturam, ut ex oculis formatoris unquam abiret et inde amitteret persapientes ejus monstrations quibus opus est omnibus. Et porrò cum animis recursat, Deo bene cognitas esse ultimam rerum structuram, et earum naturam interiorem quibus nituntur attributa varia vel leges per quas eveniunt omnia quae accident, concludendum est, Deum omnes præsentire eventus, aut (si verba Homeri mutuari liceat,) “*ηδη τα τ' είντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' είντα.*”

Inire conamen ratiocinando præscientiam divinam stabilire, supervacaneum est, quandoquidem limpida flumina scatentia ex fonte divinæ scientiæ exundarunt in orbem.

Omnibus, pro certo nunc habeo, hæc legentibus erit notissimum, præscientiam fortuitu nequaquam consistere, aut, (quantum nobis inter quod potest fieri et nequit fieri, dijudicandi facultas competit,) nihil, nisi omnes eventus præcedentibus trabali clavo sunt affixi, posse prænoscere. Quapropter necesse est ut voluntatis actiones, siquidem Deo sunt prævidendæ, incitamentis liquido plumbo conglutinarentur. Hinc ritè inferendum, voluntatem non agere, sed agi; “sequimur, enim, (quemadmodum bonus et sapientissimus Cicero felissimè dixit,) probabiliora; nec ultra quod verisimile occurrit progredi possumus.”

Hæc doctrina quamplurimum quoque munitur docto et optimo Reid dicenti “power to produce any effect implies power not to produce it. We can conceive no way in which power may be determined to one of these rather

than the other, in a being that has no will." Hæc sententia, procul dubio, Doctoris mentem evaserat quum disseruit tam religiosè ut opinatus est, de libertate, utpote luculentè apparet, potentiam, ea conditione, nullo modo quidem opinabili, existere posse. Quia, si nulla absque voluntate potentia exerceatur, aetui voluntatis, ut in actionem se daret, opus erit voluntate, et ei vicissim aliâ ad infinitum, omnino facultatis experti testudinis dorsi unquam tangendi; nam voluntas est potentia animo inhærens et hæc potentia interdum haud exerceatur, ut in somno, et potentia non exercita non existit, ergo voluntas non semper existit, utque id quod non est, non potest agere, necesse est ut alia adventitia voluntas daret actionem nostræ propriæ voluntati antequam exerceamur potentiam; quod consectarium asciam communi hominum sensu impingeret. Ex quo conficitur voluntas nullam in se habet potentiam.

Argumentum aliud momenti haud minimi hie se profert considerandum; nihil ferunt in nostra potestate esse, nisi quod nititur voluntate; voluntas niti se ipso haud potest; ergo voluntas penes nos non est, se imperio nostro subducit, aut aliis verbis, haud possumus eam statuere.

Usque ad finem eundem spectant sequentia. In omnibus instinctus operationibus, confitendum est, necessariò agunt animalia, atque hæc planè denotant actuosæ nisum potentia in animali. Nulla (inquit Reid) quoquo modo, potest exerceri potentia, nisi dederit nisum voluntas; aliquis intellectus aetni voluntatis singulo exigendus, propterea quod necesse est ut consilium in oculis habemus, in quo absolvendo est exerceenda conceptio, quam anteit semper, aut cui, omni casu, consociatur, judicium; et actionis quibus hoc inservit ritè vocantur rationales; ergo omnes animalium actus sunt rationales. Nunc quo-

niam nihil differentiæ, quod ad genus, inter actiones interest, et earum multis, ex confesso, necessaria est origo, conficiendum, omnes necessarias esse.

Hæc hypothesis, voluntati esse vires sui ipsius determinandi, in se habet contradictionem; quippè facta actione aliqua, assumendum est, res circumstantes ad occasionem dandam proprias esse, sed, utpote statuendi libertas significat, quòd, iisdem conditionibus, alia ortum habuissest actio dispar, cui etiam necesse est ut res convenienter circumstantes, et primis ergo dispares, asseveramus, continenti spiritu, easdem fuisse et non fuisse proprias conditiones.

Hæc etiam hypothesis aniles fert secum ineptias; admittit enim, duos eventus dissimiles ex pari conditione posse oriri, quod corruere facit præceptum in philosophiâ diù fundatum, scilicet, eandum causam eundem semper præstare effectum. Imo asserit id quod nequit ullo modo fieri, scilicet, ut sit effectus causa sine ulla; hoc datum irrisui esset omnibus Deum existere probantibus.

Jam credo, si ulterius progrediar, erit verendum, ne mihi vitio aliqui vertant, ut in animo esset lucem soli apponere. Quapropter argumenta alia per pauca huic parti imponent coronidem.

Nihil agere potest sine movendo, animæ agunt, ergo movent; movere est situm mutare, in quo absolvendo, situs est priùs tenendus; et situm habere, est spatium supplere, cui nihil nisi extensio solida competit; atque ex solida extensione constat corpus; ergo *anima est corpus*. Nunc nullus fieri potest actus sine mutatione, nulla fit mutatio sine motione, nulla motio sine impulsione, impulsio nulla nisi duo inter corpora; ergo *nulla unico corpori est unquam potestas agendi*. Jam pereognitum est, quòd voluntas est facultas animæ ad agendum; atque anima

est corpus; et unum corpus non potest agere: ergo voluntas per se nullam habet potentiam* agendi.

Extremò, nihil evidentiae possidemus animam afficere materiam. Haud nescius sum, permultos autem àssse quod motus voluntarius competit probare; sed nequit. Quia, bene cognitum est, unam animi facultatem (quantum ad operationem spectat) haud raro augescere, alia imminuta; dum, g. v. vires acquirit judicium, oegrat at conceptio, et imaginatio perit. Unde nihil inest jacturæ unius facultatis quod injuriam aliæ potest inferre; et nulla facultas afficitur ab ullo corporeo organo quam eo cui aptius congruit, quippe, si res se aliter habuerunt, vide remus aut olfaceremus minimo digito; ergo, injuria unius organi nequit recta afficere ullam aliam nisi eam cui proximè subservit. Atqui est factum notissimum, quod aeger molli habitu, propter nervum alligatum, periit, ex quo liquet, injuriam unius organi, scilicet, tactus, aboluisse omnes animi facultates. Qui fit igitur? Injuria facultatis percipiendi orta mutilato corporeo organo suo consentaneo, non potest imminuere aliam; et affectus organi nequit recta afficere alias animi facultates; ergo sunt affectæ per organa corporea; hinc inferendum, *omni mentis facultati esse corporeum organum consentaneum*.

Nunc nobis non licet reris, aliquid quod non implicat conscientiam, animo esse præsens. Et in ageustiâ, surditate, caligine, anæsthesia, atque anosmia, nequaquam sumus conseii actionum harum animi facultatum quæ sensibus quinque respondent; ex inde conficimur, eas revera non agere. Quod si non agunt, suæ operationes statu cerebri nituntur, quippe nos latet ulla causa obstandi nisi cerebri

* Locke consueto ingenio, probavit incongruens esse voluntati potentiam ascribere; sed feci ut obedirem mori

“Quem penes arbitrium est et jus et norma loquendi” ut ait Quint.

status. Eaque est connectio, quod necesse est ut effe-
tus organi semper anteiret mentis operationem, etenim
uteunque perspicax sit hominis sensus, si imago rei obla-
tae non impingit retinae, non sentit. Alii sensus legi
obtemperant simili. Videtur igitur, quod omnes quin-
que sensus prius exigunt variationem in corporeo organo
quam facultas animi congruens agat. Quinetiam sicut
aliæ facultates (quantum nobis constat) quinque sensibus
haud differunt in quod spectat ad cerebrum, tuto asserimus
actionem organi semper antecedere actionem mentis. Ergo
doctrina veteris scholæ est verum, nempe, “*nihil in intel-
lectu est, quod non prius fuit in sensu.*” Jam omnes vo-
luntarii actus in consilio habent aliquid ab animo absens,
et quod abest fit præsens actione solum organi corpori;
exinde oritur, actum voluntatis esse variationem in mente
succedentem congruenti variationi in aliqua parte cerebri.
Age nunc est principium in philosophia semper observan-
dum, causas rerum naturalium, non plures admitti debere,
quam quæ et veræ sint, et earum phænominis explicandis
sufficiant. Et jampridem probavimus, quod corporeus
affectus singulo inservit actui voluntatis, atque pereogni-
tum est, quod facto in aliqua parte assultu, fulguris cele-
ritate, remotissimæ ad arma configunt: quapropter vera
causa est cognita quæ ad explicanda phænomina sufficit.
Ita, quum Adamus et Eva carpserant et comederant frue-
tus sapientiæ, Eva, deducta “*solutis Gratiis zonis,*” patuit
ei nudi magicis illecebris decoris, et tantum egregio de-
cus enituit ore, ut Adamus dixit ei

“Never did thy beauty since the day
I saw thee first and wedded thee, adorn'd
With all perfections, so inflame my sense
With ardour to enjoy thee; fairer now
Than ever, bounty of this virtuous tree.”

Hoc easu, Eva coram eo stetit, et in sensu orta est variatio, respondensque ei alia in mente quæ vocatur perceptio, protinus succedit ei hie effectus,

“he forebore not glance or toy
 Of amorous intent, well understood
 Of Eve, whose eye darted contagious fire.
 Her hand he seized and to a shady bank,
 Thick overhead with verdant roof embower’d,
 He led her nothing loath; flowers were the couch,
 Pansies and violets, and asphodel,
 And hyacinth, earth’s freshest softest lap.
 There they of love and love’s dispolt
 Took largely, till dewy sleep
 Oppress’d them, weary with their amorous play.”

Atque pulcherrima et infelix Eliza miseri post fata Sichæi, pertæsum fuit thalami tædæque, et ne cui se vinclô voluit sociare jugali. At pius Æneas quasi Apollo invisit, inflexitque sensus, adeo ut confessa est

“agnosco veter-isvertigia flammæ.” Gratus ignis absumpsit medullas, tacitumque vixit sub pectore vulnus. Paulo post,

“Uritur infelix Dido, totaque vagatur
 Urbe furens. Qualis conjecta cerva sagitta,
 Quam procul incautam nemora inter Cressia fixit
 Pastor agens telis, liquitque volatile ferrum
 Nescius; illa fuga sylvas saltusque peragrat
 Dictæos; hæret lateri lethalis arundo.”

Ergo regulis philosophiæ minimè convenit, ac revera absurdum est, dicere voluntatem esse primum mobile aut sine qua non voluntarii motus.

Quoniam nos latet ullum evidentiæ mentem afficere materiam, ac utpote nequaquam necesse est, negare id esse possibile philosophiâ sancieretur. Atqui ut aliquibus philosophis elusis, facili fide, vires sufficiam ad eluc-

tandum ignorantiae pedicas et e servitu prejudicii atque erroris erumpendum, probabo, paucis verbis, nequit ullo modo fieri. Si possibile est ut anima afficiat materiam, faciendum est, hoc modo: vel, primò, anima sedens in glandulam pinealem (aut ubilibet,) arripit suoptè, quo libet circumstantium statu, quamvis rem; vel, secundò, anima certa nervi conditione comitante, ab eo prospicit, et, nihilo ad obstandum valente, percipit rem. Amaurosis manifestat haud faciendum primo modo; et oculi suffusio, haud secundo. At dicatur fortasse quòd necesse est ut res oblata ad nervum astaret, quo facto, percipitur animā, nulla in nervo variatione facta. Hæc sententia convellitur, facto, animā dolens perceperisse membrum, post quam deletum fuisset. Si anima res percipit per nervum, eo immutato, sentit id (hoc casu) quod non est, ideo haud sentiendum, quo nihil absurdius est.

Nemo huic modo metiendi quod potest fieri objiciat, nam idem invaluit ex orbe condito. Quid fertur, haud possibile esse, ut porcus Indicus volaret? Non quòd demonstratur æquè perspicuè ac tres angulos uniuersus que trianguli uni angulo recto exæquare, sed quia deficit alis. Quid fertur, haud possibile esse, ut anima afficeret materiam? Quia deficit modis.

Ergo, ut omnes motus oriuntur ex operatione legum materiae inhærentium, sunt necessarii.

Nunc temporis mihi libet desistere in re non dubia uti testibus non necessariis.

Doctrina, quod voluntas se habet suis viribus offirmatam est prorsùs opinabilis, nulla argumenta in ejus testimonium prolatæ fuerunt; quodlibet bonus Reid dixit reddit solum ad contorta et aculeata sophismata; et tentamen Gregorii docti est merum mathematicum somnum.

Ex iis quæ dieta fuerunt, jam credo, Ciceroni facile assentietur, haud temere profitenti “Fieri omnia a Fato, ratio cogit fateri.”

**Jam digrediendum dilapidatum delubrum Unitati morbi
conseeratum, in cuius altaria tam multi pharisaici philo-
sophi cremârunt thurea dona et dapes, fuderuntque era-
teres olivi. Docti sumus eruditio artis incidendi profes-
sori, nihil esse morbum quod naturale est, probavimus
omnia esse naturalia; ergo nullus est morbus—minime,
haud *Unus*.**

PARS TERTIA.

COMMENDATIO.

Τί ἔτι μέμφεται; τῷ γὰρ βουλῆματι αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκε;
Μενούγγε, ὁ ἀνδρῶπε, συ τις εἰ δὲ ἀνταποκριόμενος τῷ Θεῷ;
Μὴ ἔρει τὸ πλεονάκι τῷ πλάσαντι. Τί με ἐποίησας οὐτως;
"Η οὐκ ἔχει ἑξοίλαν ἡ κεραμεὺς τοῦ πηλῶν, ἐκ τῆς αὐτῆς φυράματος
ποιήσαι, ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκέψος, ὃ δε εἰς ἀτιμεῖαν;....ΠΑΥΛΑ.

**QUISNAM, viri morales, Caicus e copiis vestris, hoc
prospecto, conelamat?**

"Quis globus, o cives, caligine volvitur atra?
Ferte citi ferrum, date tela, scandite muros,
Hostis adest, eja!"

Solvite metum corde, amici, et se exolvite curis; nulus est, enim, infensans Rutulus muros vertros et castra probè munita oppugnaturus. Sed est spiritus Calvani studiosi orbis Christi defensoris, sueclamans "Non enim pari conditione creantur omnes; sed aliis vita æterna, aliis damnatio æterna præordinatur. Itaque, prout in alterutrum finem quisque conditus est, ita vel ad vitam, vel ad mortem prædestinatum dicimus."

Neque iræ ignescunt, nee ardet dolor duris in ossibus, sed mihi perplaceat latè fines vestros custode tueri; atque mirum est mihi votum tuis aspirare fortunis. Vestram ad salutem incumbens exopto facere voluntatem leges

incitamentorum, sine pacto, agnoscere, ex iis enim moralis componitur reipublicæ constitutio, quâ obtrita, totum imperium est diruiturum.

Actum fieri bonum aut malum, id est, moralem, secundum ex quo oritur incitamentum, est verum a principe philosophorum dicente "hoe ipsum ita justum est quod rectè fit, si voluntarium," manifestatum, divinâque commendobatum evidentia, et universé cognitum. Ex his conficiendum, quòd si voluntas non incitamentis succumbit, quò minús ejus statuta, quovis in modo, qui ad honestatem vel turpitudinem spectat, consideranda; et ergo res moralis mera est chimæra.

Porrò, si voluntati ad libitum incitamenta sint subterfugienda, moralis flocci valeret omnis disciplina; omnibus enim malis radicibus evulsis propensionibus, et libera affectionum piarum, et incitamentorum virtuosorum auctoritate funditus in pectore stabilita, se ipsam determinans voluntas, quâ niti morum ratio dicitur, ejusdem ut antea naturæ est compos. Ejus statuta auctoritatem incitamentorum existentium aversantur. Omnem intellectus sententiam, et vehementissimas præcordiorum perturbationes prorsùs ludificatur. Statu animi mutato nullus exoritur effectus in dominatione ejus exlegi. Propendet ad vitium aut virtutem prout sibi libeat. Rerum fastigii potitur, et ejus determinationes sunt arbitrariæ, et antequam determinato imperio cuidam fuerint subjectæ, erint omnino fortuitæ.

An igitur nobismet ipsis, superbia nostrâ, arrogabimus libertatem in statuendo, atque eō indè alma præcepta et oblectantia Christi proculcabimus? Propositorum execrabilis! Proscribamus merum cogitatum.

Prætermittam, hoc loco, impietatem quam opinio voluntati potentiam ascribens in se continet; quippè me habeo probè persuasum, oculos aversaremini fastidio ac indig-

natione, si memorarem quòd ea significat Deum, horribile
diutu! insanire. Baculum commodat, diminuere caput.
Quum enim cognoscimus Deum perpetuó moliri ad nos
in semitam rectam ducendos, et, eodem tempore, certiores
sumus facti, faci, quâ suppeditatur, nihil lucis inesse
prælucere ancipitibus gradibus nostris ad semitam, aut
aliis verbis, ejus omnia nihili esse conamina, nonne revo-
camus in mentem

“Danai genus
Infame, damnatusque longi
Sisyphus Æolides laboris;” nonne audimus
“notas
Virginum pœnas, et innane lymphæ
Dolium fundo periuntis imo;” nonne videmus Sisyphum
“nixantem trudere monte
Saxum quod tamen a summo jam vertice rursum
Volvitur?

Potius igitur dicamus, Fatum ahena manu voluntatem
tenere; quod nos reddet immunes contradictionibus, et in-
eptiis, et denique quod pluris est, sacrilegiis.

Negando voluntatem se suis viribus habere statutam
nihil amplius nobis objici potest, quâm reddere Deo quod
est Dei, hoc est, omnem potentiam. Sed mihi videtur,
nos non propter id vituperationem subeundos, in quantum
eo ex concessu, oritur humilitas virtutum splendidissima;
etenim nobis bene constat, quòd arbitrio omnipotenti so-
lum nitetur, neene nos oportebit prout Vulcanus, dicere

“Ρήψε, ποδος τιλαγων ἀπὸ βηλὸς θεσπεσίου.
Πᾶν δῆμεαρ φερόμεν, ἄμει δ' ἡλιών καθιεῦντος
Κάκπεσον ἐν λήινῳ ὅλιγον δὲ τε θυμός ἔντεν.
“Εὐθα με Σίντεις ἀνδρες ἀφαε πομίσανται πεσούια.”

Necessitatis doctrina nos Deo penitus obstringit, et in eum pietati facit assuetos, docendo ante oculos omnibus locis versari, et eum esse qui (si verbis poetæ liceat uti,)

“Warms in the sun, refreshes in the breeze,
Glows in the stars, and blossoms in the trees,
Lives through all life, extends through all extent,
Spreads undivided, operates unspent,
Breathes in our soul, informs our mortal part,
As full as perfect, in a hair as heart.

Utpote hinc nos credere docemur, Deum nusquam non esse præsentem, omnibus locis et temporibus occurrit; adeo ut ei facti sumus (si liceat mihi sic dicere) similes, toti absorpti in contemplando attributa ejus gloriosissima. Insuper, sana hujus doctrinæ fides haud parùm nobis suppeditabit, maximi momenti præcepta, ex gratia vindendi “bonum redde pro malo” et “vicinos eo, quo teipsum, amore habeto” explere; propterea quod, illis, quævis commodo nostro obstare videntur, haud, ullo modo, adscribenda.

Denique, docebit nos turgida, vento nimium secundo, contrahere vela, et alteram sortem bene præparatam sperare, infestis; ex quò quæm gravæ urgent ærumnæ æquiori animo feruntur, et dicimus similiter ac beatus et initimitabilis Christus, “τὸ ποτήριον ὁ δέδωκε μοι ὁ πατηρ, οὐ μὴ τίποτε?”

“Ut pictura erit; quæ, si propriùs stes,
Te capiet magis et—————

—————decies repetita placebit.”

Horat. ars. poet.

Book taken apart, leaves deacidified
with magnesium bicarbonate. All
leaves supported with lens tissue.
Leaves mended. Resewed with new all-
rag end paper signatures & unbleached
linen hinges. Rebound in quarter un-
bleached linen with Fabriano paper
sides. June 1977.

Carolyn Horton & Associates
430 West 22 Street
New York, N.Y. 10011

Med. Hist.
WZ
270
W929d
1815

